

ε! λοιπόν έχει πλάκα αν το δεχτείς από την ευχάριστη πλευρά. Μεταξύ μας, μόνο ευχάριστη πλευρά υπάρχει.

Αυτό σκέφτηκα όταν μετά τις έντεκα το βράδυ με πήρε τηλέφωνο η Μάγδα και έθεσε το ερώτημα: «πως σου φάνηκε;»

Κι έχει πλάκα διότι τη Μάγδα τη θυμάμαι κορίτσι προσχολικής ηλικίας και να τώ ρα που τελείωσε Δημοτικά, Γυμνάσια, Λύκεια και οσονούπω ολοκληρώνει τις σπουδές της στο Πάντειο, ενώ ταυτόχρονα γράφει για τα πολιτιστικά σε σάιτ, ανέβηκε και στο θεατρικό σανίδι.

Γυναίκα πια, με όλη τη δροσιά και την ορμή που οφείλει να έχει ο νέος άνθρωπος ανεξάρτητα από το ευρύτερο περιβάλλον, που μπορεί να είναι τέρμα καταθλιπτικό ή βαθιά δυσοίωνο, αλλά λίγο μετά τα είκοσι αυτά είναι ασημαντότητες.

Στο φινάλε, στο ερώτημα τι είναι τα νιάτα; Μια από τις απαντήσεις, μπορεί να είναι: οδοστρωτήρας.

Η Μάγδα λοιπόν, και άλλοι έντεκα ερασιτέχνες ηθοποιοί ανέβασαν στο λαϊκό θέατρο Ν. Ερυθραίας, το «Δέστε τους» του Μάριου Ποντίκα.

Μόλις είχα μπει σπίτι μετά την παράσταση, όταν δέχτηκα το ερώτημα και έπρεπε να δώσω μιαν απάντηση. Είπα περίπου τα εξής:

Θα ξεκινήσω με τα αρνητικά. Από τα 18 σκετσάκια ο «Γιωργάκης», η «Μάνα», ο «Μαλάκας», το «πάτερ Ευθύμιο», και το «Δείξτα μου», είχαν υπερβολική στάθμη θορύβου. Δεν είναι μόνο ότι οι ερμηνεύτριες φώναζαν. Είναι ότι οι φωνές τους είχαν μια διαμόρφωση διαπεραστική και τελικά ενοχλητική. Ίσως πάλι να φταίει και η ηλικία μου, καθώς σε έναν νεότερο να μην αποτελεί πρόβλημα.

Σεναριακά είχε κάποιες αδύναμες στιγμές. Υπερβολές που θα μπορούσαν να απουσιάζουν, αλλά κρατήθηκε και με το παραπάνω από τις καλές του στιγμές, μερικές από τις οποίες είναι άκρως οξυδερκείς.

Για να τελειώσουμε με τα πλην, η ανελέητη κριτική που ασκεί ο Μ.Π. στην νεοελληνική πραγματικότητα, αν και αυστηρή, είναι δίκαιη στο σύνολό της. Θα μπορούσε όμως να περιλαμβάνει λίγα, έστω, θετικά αντίβαρα.

Να υπήρχαν π.χ. και λίγα μικρά, χαρμόσινα δείγματα ανθρώπινης συμπεριφοράς, που πέρα από το χιούμορ, προσφέρουν τη δύναμη να συνεχίζεις, να προσπαθείς, να επιμένεις, να ελπίζεις. Αν και το φινάλε με το «superman», έρχεται με μια αυθάδη, ελληνογενή στάση, να δώσει το ποθούμενο παράθυρο προσδοκίας, τις απαραίτητες δόσεις αντιδότη στην καταθλιπτική καθημερινότητα.

Η μαύρη αυτή σύγχρονη κωμωδία, επιχειρεί το ξεγύμνωμα της παθογένειας του Νεοέλληνα και σε μεγάλο βαθμό το πραγματώνει. Άλλοτε το πετυχαίνει με χιούμορ, άλλοτε με πίκρα, κάποτε με θλίψη, ενίοτε με δόσεις παράνοιας ή υποθάλπουσας βίας.

Πάνει το σφυγμό της σύγχρονης καθημερινότητας, αφουγκράζεται την τομή του παραδοσιακού Ελληνικού μικροαστισμού με το ευρωπαϊκό περιτύλιγμα των τελευταίων ετών, ξεμπροστιάζει τα απωθημένα που σαρώνουν γενιές και γενιές. Είναι σαν τον ιστό που περιέβαλε το ταβάνι και λίγο από του πλευρικούς τοίχους της μικρής σκηνης. Είναι το κλουβί της ζωής μας που πάμε να ανατρέψουμε, γυρεύοντας την κατασκευή άλλου.

Αν εξαιρεθεί η προαναφερθείσα πολύ φωναχτή απόδοση κάποιων τμημάτων, σε τόσο μικρό, μάλιστα χώρο, όλες οι ερμηνείες όλων των ηθοποιών είναι μεστές, αποδίδουν το πνεύμα

του συγγραφέα και συνεισφέρουν στην ισορροπία ανάμεσα στο γέλιο και στο δράμα.

Συντελεστές

Σκηνοθεσία: Μιχάλης Μαραγκός.

Σκηνικά κοστούμια: Μαρία Ποθητού,

Μουσική Επιμέλεια: Κάτια Τραπελιδη.

Φωτισμοί : Θανάσης Ντούλας

Ερμηνεύουν : Αναγνώστου Νίκος, Άνθη Κατερίνα, Βασιλάκη Αργυρώ, Θωμάκος Γιώργος,
Καράτσαλος Λέων, Πιτούλη Βασιλική, Ποθητός Δημοσθένης, Σαντιξή Μαρία, Σεμιδαλά Ίρις,
Σκουλάς Διογένης, Σταυροπούλου Μαίρη, Τασούλα Μαγδαλινή.